

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 27.7.2018
COM(2018) 350 final

2018/0214 (NLE)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

**privind aderarea Uniunii Europene la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona
privind denumirile de origine și indicațiile geografice**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Acordul de la Lisabona din 1958 privind protecția și înregistrarea internațională a denumirilor de origine este un tratat gestionat de Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale (OMPI), deschis părților la Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale. Părțile sale contractante sunt obligate să protejeze pe teritoriile lor denumirile de origine ale produselor celorlalte părți contractante recunoscute și protejate ca atare în țara de origine și înregistrate la Biroul internațional al OMPI, cu excepția cazului în care acestea declară în termen de un an de la cererea de înregistrare că nu pot asigura protecția.

Șapte state membre ale Uniunii sunt părți contractante ale Acordului de la Lisabona: Bulgaria (din 1975), Republica Cehă (din 1993), Slovacia (din 1993), Franța (din 1966), Ungaria (din 1967), Italia (din 1968) și Portugalia (din 1966). Trei state membre ale Uniunii au semnat, dar nu au ratificat acordul (Grecia, România și Spania). Uniunea în sine nu este parte contractantă, întrucât Acordul de la Lisabona prevede numai apartenența statelor.

Acordul de la Lisabona a fost revizuit în perioada 2009-2015 în vederea (i) ajustării cadrului actual, (ii) includerii unor dispoziții care să specifice faptul că sistemul de la Lisabona se aplică și în cazul indicațiilor geografice și (iii) includerii posibilității aderării organizațiilor interguvernamentale, precum UE.

La data de 7 mai 2015, Consiliul a adoptat o decizie prin care a autorizat Comisia să participe la Conferința diplomatică organizată la Geneva în perioada 11-21 mai 2015, în cadrul căreia a fost adoptat Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona privind denumirile de origine și indicațiile geografice (denumit în continuare „Actul de la Geneva”) la 20 mai 2015. Având în vedere hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 25 octombrie 2017 în cauza C-389/15, decizia menționată a fost înlocuită de Decizia (UE) 2018/416 a Consiliului din 5 martie 2018 de autorizare a începerii negocierilor pentru un acord de la Lisabona revizuit privind denumirile de origine și indicațiile geografice.

Actul de la Geneva extinde domeniul de aplicare al sistemului de la Lisabona, pentru a include, pe lângă denumirile de origine, și toate indicațiile geografice. Acesta este compatibil cu Acordul TRIPS al OMC și cu legislația relevantă a Uniunii privind protecția indicațiilor geografice pentru produsele agricole, permițând organizațiilor internaționale (precum Uniunea Europeană) să devină părți contractante.

Acordul revizuit conturează clauzele, condițiile și procesele prin care părțile contractante pot solicita protecție pentru denumirile de origine și indicațiile geografice înregistrate, permițând, de asemenea, elemente de protecție adecvate și perioade de tranziție pentru anumite entități.

În ceea ce privește procedurile pentru depunerea cererilor și înregistrarea internațională, părțile contractante pot recurge la o declarație de intenție, dacă este necesar, în scopul protecției în temeiul dreptului național [articolul 5 alineatul (5) din Actul de la Geneva și articolul 5 alineatul (4) din Regulamentul comun asociat Acordului de la Lisabona și Actului de la Geneva al Acordului de la Lisabona („Regulamentul comun”)]. În ceea ce privește informațiile referitoare la legătura dintre caracteristicile unui produs și originea sa geografică, care sunt opționale în

temeiul vechiului Acord de la Lisabona, nu va exista nicio protecție a unei denumiri de origine sau indicații geografice în cadrul unei părți contractante dacă această cerință este obligatorie acolo iar cererea nu este conformă cu aceasta. Cererile indică, pe baza cunoștințelor de care dispune solicitantul, dacă protecția nu a fost acordată pentru anumite elemente ale denumirii de origine sau ale indicației geografice [articolul 5 alineatul (5)].

Taxele de înregistrare sunt majorate de la 500 CHF la 1 000 CHF și a fost introdusă o flexibilitate pe viitor pentru a permite membrilor să aducă contribuții suplimentare la buget, după caz. O taxă de transfer de 500 CHF se plătește pentru fiecare indicație geografică transferată de la sistemul vechi la cel nou. O taxă individuală poate fi solicitată părților contractante pentru a acoperi costul examinării de fond a înregistrării internaționale.

Articolul 9 instituie obligația fiecărei părți contractante de a proteja denumirile de origine și indicațiile geografice înregistrate pe teritoriul său, în cadrul propriului sistem juridic și al propriei practici legale, dar în conformitate cu clauzele prezentului act, sub rezerva oricărui refuz și a oricărei renunțări, invalidări sau anulări care pot produce efecte în raport cu teritoriul său.

Articolul 11 prevede conținutul protecției. Articolul 11 alineatul (1) litera (a) impune fiecărei părți contractante să pună la dispoziție mijloacele legale pentru a preveni utilizarea denumirii de origine sau a indicației geografice în raport cu bunuri de același fel, dar cu origine diferită și în raport cu bunuri care nu sunt de același fel sau cu servicii în cazul în care această utilizare ar indica sau ar sugera o legătură între bunurile sau serviciile respective și beneficiari și ar fi susceptibilă de a afecta interesele acestora sau de a submina ori a reduce reputația denumirii de origine/indicației geografice ori de a genera în mod neloial avantaje necuvenite de pe urma acesteia. În plus, articolul 11 alineatul (1) litera (b) acoperă orice altă practică răspunzătoare de inducerea în eroare a consumatorilor cu privire la originea, proveniența sau natura adevărată a bunurilor. Articolul 11 alineatul (2) extinde, în esență, aplicarea articolului 11 alineatul (1) litera (a) la cazurile prevăzute la articolul 23.1 din Acordul TRIPS („chiar dacă originea adevărată a bunurilor este indicată sau dacă denumirea de origine ori indicația geografică este utilizată sub formă de traducere sau este însoțită de termeni precum «stil», «mod», «tip», «fabricare», «imitație», «metodă», «așa cum se produce în», «la fel ca», «similar» sau alții asemănători”), fără a limita însă domeniul de aplicare al acestuia la vinuri și băuturi spirtoase.

Articolul 12 asigură efectiv faptul că denumirile protejate nu pot deveni ulterior generice.

Articolul 13 alineatul (1) prevede în mod explicit coexistența denumirilor de origine sau a indicațiilor geografice cu drepturile anterioare conferite de mărci, în conformitate cu constatările panelului OMC în cadrul litigiului dintre UE și SUA/Australia (DS174/DS290) potrivit cărora coexistența se bazează pe articolul 17 din Acordul TRIPS. Articolul 13 permite părților contractante să acorde excepții limitate la drepturile conferite de o marcă în sensul în care o astfel de marcă anterioară nu poate, în anumite circumstanțe, să îndreptățească proprietarul său să împiedice acordarea protecției sau utilizarea în partea contractantă respectivă a unei denumiri de origine sau indicații geografice înregistrate.

Notificarea refuzului efectelor unei înregistrări internaționale indică motivele pe care se bazează refuzul (articolul 15). Retragera unui refuz este posibilă în conformitate

cu procedurile specificate în Regulamentul comun (articolul 11). Deși nu există o trimitere explicită în Actul de la Geneva la negocieri destinate asigurării retragerii unui refuz de a proteja o denumire de origine sau o indicație geografică, negocierile se pot oricum derula chiar și în absența unei trimiteri explicite.

Articolul 17 (Perioada de tranziție) prevede opțiunea unei perioade de eliminare treptată în cazul utilizărilor anterioare.

În ceea ce privește motivele invalidării unei denumiri de origine sau indicații geografice înregistrate, articolul 19 relevant nu face referire la motivele invalidării și, prin urmare, permite oricărei părți contractante să invoce normele sale naționale, în conformitate cu legislația UE, care nu conține nici ea o listă în care să fie enumerate motive pentru invalidare.

Actul de la Geneva va intra în vigoare la trei luni după ratificarea acestuia de către cinci părți [articolul 29 alineatul (2)].

Uniunea dispune de competențe exclusive pentru Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona. Această situație decurge din hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 25 octombrie 2017 în cauza C-389/15 – Comisia/Consiliul – care a clarificat faptul că proiectul de Acord de la Lisabona revizuit, mai exact Actul de la Geneva, este destinat în mod esențial facilitării și reglementării schimburilor comerciale dintre Uniunea Europeană și state terțe și, în al doilea rând, faptul că trebuie să aibă efecte directe și imediate asupra unor astfel de schimburi, astfel încât negocierea sa a revenit în competența exclusivă pe care articolul 3 alineatul (1) din TFUE o conferă Uniunii Europene în domeniul politicii comerciale comune prevăzute la articolul 207 alineatul (1) din TFUE.

În ceea ce privește produsele agricole, Uniunea a stabilit sisteme uniforme și exhaustive de protecție a indicațiilor geografice pentru vinuri (1970), băuturi spirtoase (1989), vinuri aromatizate (1991) și alte produse agricole și produse alimentare (1992). Dată fiind natura exclusivă a legislației Uniunii privind protecția indicațiilor geografice pentru produsele agricole, statele membre nu ar trebui să aibă propriile sisteme de protecție și nici să protejeze ele însele indicațiile geografice agricole ale țărilor terțe membre ale sistemului de la Lisabona. Însă, câtă vreme Uniunea nu este parte contractantă a Actului de la Geneva, aceasta nu poate prezenta indicații geografice agricole înregistrate la nivelul Uniunii în scopul protejării în temeiul sistemului de la Lisabona și nici nu poate proteja indicațiile geografice ale țărilor terțe membre pe baza sistemului menționat.

Pentru ca Uniunea să își exercite în mod adecvat competența exclusivă cu privire la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona și atribuțiile sale în contextul sistemelor exhaustive de protecție a indicațiilor geografice agricole, UE ar trebui să devină parte contractantă.

Pentru ca Uniunea Europeană să devină parte a Actului de la Geneva, cel puțin unul dintre statele sale membre trebuie să fie parte la Convenția de la Paris, iar Uniunea trebuie să declare că a fost autorizată în mod corespunzător, în conformitate cu procedurile sale interne, să devină parte la actul menționat și că, în conformitate cu tratatul său de instituire, se aplică legislația în baza căreia pot fi obținute titluri regionale de protecție cu privire la indicațiile geografice. Toate statele membre sunt părți la Convenția de la Paris. În ceea ce privește legislația în temeiul căreia pot fi obținute titluri regionale de protecție cu privire la indicațiile geografice, Uniunea a stabilit, în conformitate cu tratatele sale de instituire, sisteme uniforme și exhaustive

de protecție a indicațiilor geografice pentru vinuri (1970), băuturi spirtoase (1989), vinuri aromatizate (1991) și alte produse agricole și produse alimentare (1992).

Cu această propunere de decizie a Consiliului, Comisia vizează autorizarea de către Consiliu a aderării Uniunii Europene la Actul de la Geneva.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

În ceea ce privește produsele agricole, UE a stabilit sisteme uniforme și exhaustive de protecție a indicațiilor geografice pentru vinuri (1970), băuturi spirtoase (1989), vinuri aromatizate (1991) și alte produse agricole și produse alimentare (1992). Prin intermediul acestor sisteme, denumirile protejate pentru produsele acoperite beneficiază de o protecție amplă pe întregul teritoriu al UE, pe baza unui singur proces de cerere de înregistrare. În prezent, dispozițiile-cheie sunt stabilite, pentru vin, în Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 din 17 decembrie 2013, pentru vinuri aromatizate, în Regulamentul (UE) nr. 251/2014 din 26 februarie 2014, pentru băuturi spirtoase, în Regulamentul (CE) nr. 110/2008 din 15 ianuarie 2008, și pentru produse agricole și produse alimentare, în Regulamentul (UE) nr. 1151/2012 din 21 noiembrie 2012.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Aderarea Uniunii la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona este consecventă cu politica generală a UE de promovare și consolidare a protecției indicațiilor geografice prin acorduri bilaterale, regionale și multilaterale.

2. **TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE**

- **Temei juridic**

Având în vedere obiectul tratatului, decizia Consiliului ar trebui să se bazeze pe articolul 207 și articolul 218 alineatul (6) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

- **Subsidiaritate (pentru competența neexclusivă)**

Conform articolului 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), principiul subsidiarității nu se aplică în domeniile de competență exclusivă a UE.

- **Proporționalitate**

Fără aderare, Uniunea și statele sale membre ar rămâne în continuare în imposibilitatea de a beneficia de Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona. Dată fiind natura exclusivă a politicii comerciale a Uniunii, inclusiv aspectele comerciale ale proprietății intelectuale, statele membre ale UE nu ar trebui să aibă sisteme proprii de protecție a indicațiilor geografice și nici să protejeze ele însele indicațiile geografice agricole ale țărilor terțe membre ale sistemului de la Lisabona. Câtă vreme nu este parte contractantă, Uniunea nu poate prezenta indicații geografice agricole înregistrate la nivelul UE în scopul protejării în temeiul sistemului de la Lisabona și nici nu poate proteja indicațiile geografice ale țărilor terțe membre pe baza sistemului menționat. Pentru a-și exercita în mod adecvat competența exclusivă privind indicațiile geografice agricole în cadrul sistemului de la Lisabona, UE ar trebui să devină membră.

- **Alegerea instrumentului**

O decizie a Consiliului privind aderarea Uniunii la Actul de la Geneva reprezintă instrumentul juridic adecvat, având în vedere articolul 28 (Condiții și modalități

pentru a deveni parte la prezentul act) din Actul de la Geneva la Acordul de la Lisabona.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluări *ex post*/verificări ale adecvării legislației existente**

Nu se aplică.

- **Consultări cu părțile interesate**

Foaia de parcurs privind aderarea UE la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona privind denumirile de origine și indicațiile geografice a fost publicată la 21 decembrie 2017, cu un termen-limită pentru observațiile părților interesate fixat pentru 18 ianuarie 2018. În termenul prevăzut au fost primite 8 observații. Toate, cu excepția uneia, au fost în general pozitive în ceea ce privește inițiativa și au susținut aderarea UE. Trei observații au exprimat opinia potrivit căreia UE ar trebui să deschidă discuția privind recunoașterea și protejarea indicațiilor geografice neagricole. Două observații s-au opus întocmirii unei liste, întrucât toate indicațiile geografice ale Uniunii ar trebui să fie eligibile pentru protecție în temeiul Actului de la Geneva.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Studiul din octombrie 2012, realizat de AND International, privind „Valoarea producerii de produse agricole și alimentare, vinuri, produse spirtoase și vinuri aromatizate protejate prin intermediul unei indicații geografice (IG)” (http://ec.europa.eu/agriculture/external-studies/value-gi_en)

a identificat o serie de beneficii ale politicii UE privind indicațiile geografice pentru consumatori (asigurarea calității), producători (deschiderea sistemului către toți producătorii care respectă cerințele de calitate; concurența loială; majorarea prețurilor; protecția eficientă), societate în general (corelarea produselor valoroase cu zonele rurale; păstrarea tradiției; reconectarea producătorilor și consumatorilor) și mediu (corelarea produselor tradiționale cu peisajele și sistemele agricole). Evaluând datele economice aferente fiecăreia dintre cele 2 768 de indicații geografice înregistrate în UE 27 în perioada 2005-2010, studiul a constatat, în special, faptul că, în medie, prețul unui produs cu indicație geografică este de 2,23 de ori mai mare decât prețul unui produs comparabil fără indicație geografică. Valoarea vânzărilor de produse cu indicații geografice ale UE (în toate sectoarele) s-a ridicat la 54,3 miliarde EUR în 2010 (5,7 % din valoarea totală aferentă sectorului alimentelor și băuturilor din UE); valoarea exporturilor de produse cu indicații geografice ale UE este estimată la 11,5 miliarde EUR (15 % din exporturile sectorului alimentelor și băuturilor din UE).

- **Evaluarea impactului**

Cerințele privind o mai bună legiferare legate de inițiativă nu includ o evaluare a impactului, un plan de punere în aplicare sau o consultare publică. Foaia de parcurs privind aderarea UE la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona privind denumirile de origine și indicațiile geografice a fost publicată la 21 decembrie 2017, cu un termen-limită pentru observațiile părților interesate fixat pentru 18 ianuarie 2018. S-au primit 8 observații.

Orientările privind o mai bună legislație clarifică faptul că o evaluare a impactului ar trebui efectuată numai dacă este utilă, analizându-se situația de la caz la caz. În principiu, nu este necesară nicio evaluare a impactului atunci când Comisia dispune de puține opțiuni sau nu dispune de nicio opțiune. Aceasta este situația în cazul de față, întrucât aderarea la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona este necesară având în vedere competența exclusivă a Uniunii în chestiunile acoperite de Actul de la Geneva și întrucât acest pas ar fi, de asemenea, concluzia logică în urma procesului de revizuire a sistemului de la Lisabona în care UE s-a implicat.

Ar exista o serie de avantaje în cazul în care UE devine membru. Aceasta ar asigura faptul că indicațiile geografice actuale și viitoare înregistrate la nivelul UE, dar neînregistrate de cele 7 state membre ale UE din Uniunea de la Lisabona, ar putea deveni eligibile pentru protecție în cadrul sistemului de la Lisabona. Indicațiile geografice ale UE ar putea obține, în principiu, o protecție rapidă, la nivel înalt și pe termen nedeterminat pe teritoriul tuturor părților actuale și viitoare ale Actului de la Geneva. Registrul multilateral stabilit ar spori reputația indicațiilor geografice europene ca urmare a amplitudinii geografice a protecției în temeiul Actului de la Geneva. Se preconizează că protecția internațională îmbunătățită a indicațiilor geografice care rezultă din aderarea UE va consolida și, eventual, va extinde impacturile pozitive ale protecției indicațiilor geografice asupra creșterii incluzive și asupra ocupării forței de muncă în producția cu înaltă valoare adăugată din sectorul agricol, asupra fluxurilor comerciale și de investiții, competitivității întreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii în special, precum și asupra funcționării pieței interne și a concurenței și asupra protecției drepturilor de proprietate intelectuală. Drepturile de proprietate intelectuală ale fermierilor și producătorilor de alimente referitoare la produsele lor protejate de o indicație geografică sunt vulnerabile în ceea ce privește exploatarea și pierderile, în special pe piețele internaționale. Aderarea UE la sistemul de la Lisabona ar ajuta părțile interesate din zone rurale să protejeze la nivel mondial ceea ce este valoros la nivel local, contracarând astfel tendința obișnuită a globalizării către standarde uniforme privind produsele de bază și către scăderea prețurilor produselor agricole. În contextul actual de incertitudini politice și economice, aceasta ar oferi comunității rurale o demonstrație vizibilă a faptului că UE ia măsuri în sensul apărării și protejării intereselor sale la nivel mondial. Întrucât Actul de la Geneva este în general echivalent legislației UE privind protecția indicațiilor geografice pentru produsele agricole, nu se preconizează că aderarea UE va necesita ajustări semnificative de fond ale acestei legislații.

Din perspectivă administrativă, Actul de la Geneva oferă un set unic de norme pentru obținerea protecției pe teritoriile tuturor părților și, prin urmare, un mecanism mai simplu și mai eficient comparativ cu practica UE actuală de gestionare a numeroaselor proceduri locale prin acorduri bilaterale. La nivelul politicii comerciale, aceasta va demonstra rolul de lider responsabil al UE, care promovează multilateralismul. Nu se așteaptă ca aderarea UE să dea naștere unor costuri sau sarcini suplimentare pentru operatorii din UE sau statele membre ale UE care doresc ca indicațiile lor geografice să fie protejate prin sistemul de la Lisabona, comparativ cu situația existentă. În schimb, se preconizează că aceasta va determina chiar reducerea nivelului costurilor și sarcinilor administrative respective.

Pentru întreprinderi, aderarea UE nu va implica costuri suplimentare de ajustare, respectare a legislației sau tranzacționare ori alte sarcini administrative decât eventualele taxe de examinare individuală pe care membrii Acordului de la Lisabona

le pot aplica, dar care vor fi diminuate de economiile care rezultă din procedura internațională.

Actul de la Geneva permite aderarea UE împreună cu statele sale membre. Totuși, având în vedere natura uniformă și exhaustivă a sistemului de protecție a indicațiilor geografice din UE pentru produsele agricole, orice denumire de origine sau indicație geografică depusă în scopul protejării de către cele șapte state membre ale UE în cadrul sistemului de la Lisabona (în prezent aproximativ 800) și eligibilă pentru protecție în temeiul legislației UE nu ar mai trebui să fie protejată în temeiul legislației naționale, ci exclusiv pe baza legislației UE. De asemenea, același lucru va fi valabil în ceea ce privește protecția indicațiilor geografice care provin din țări terțe membre ale sistemului de la Lisabona și care sunt depuse de acestea în vederea protejării. În consecință, aderarea UE va determina o sarcină administrativă redusă pentru statele membre ale UE în ceea ce privește participarea la sistemul de la Lisabona.

În special, odată cu aderarea UE, va exista opțiunea trimerii la registrul sistemului de la Lisabona mai degrabă decât cea a negocierii în detaliu a protecției bilaterale a indicațiilor geografice. Această situație va fi în concordanță cu practica din alte domenii ale drepturilor de proprietate intelectuală (DPI) în care UE inițiază contacte cu partenerii săi în vederea aderării la acordurile internaționale privind DPI și a respectării acestora, de exemplu Convenția de la Berna privind drepturile de autor și Protocolul de la Madrid privind mărcile, necreându-se rețele de întreprinderi divergente care pot crea confuzie în rândul părților interesate.

Este probabil ca aderarea UE să ofere un stimulent pentru ca mai multe țări terțe să adere la sistemul de la Lisabona, întrucât acesta le va acorda acces la protecție la nivelul întregii Uniunii de la Lisabona și ar putea beneficia de o procedură de examinare eficientă pentru indicații geografice individuale în cazul unor echivalențe între sistemul lor și cel al UE.

În special, aderarea UE poate avea efecte pozitive pentru țările în curs de dezvoltare care iau în considerare aderarea la Actul de la Geneva întrucât indicațiile lor geografice ar putea obține protecție în UE prin sistemul de la Lisabona. Interesul OAPI, Organizația Africană de Proprietate Intelectuală, formată din 17 membri, de a adera la sistemul de la Lisabona este favorabil și face dovada atracției instrumentului pentru indicații geografice în vederea protejării drepturilor și valorilor tradiționale ale fermierilor din țările în curs de dezvoltare.

În ceea ce privește dezavantajele potențiale, acestea ar putea include numărul încă limitat de membri participanți la sistemul de la Lisabona, preocuparea conform căreia progresele cu privire la indicațiile geografice în cadrul OMC ar putea deveni și mai inaccesibile; scepticismul unora dintre statele membre ale UE în ceea ce privește aderarea UE și incertitudini cu privire la impacturile financiare. Cu toate acestea, sistemul modernizat în temeiul Actului de la Geneva ar trebui să fie mai atractiv pentru noi membri potențiali; progresele înregistrate la nivelul OMPI ar putea avea chiar repercusiuni pozitive asupra discuțiilor privind indicațiile geografice din cadrul OMC, creând sinergii adecvate și apropiind Acordul de la Lisabona revizuit de procesul OMC; statelor membre ale UE care au rezerve cu privire la sistemul de la Lisabona nu li se va solicita să adere; iar membrii sistemului de la Lisabona au avansat în eforturile lor de a asigura sustenabilitatea financiară a sistemului de la Lisabona.

În medie, avantajele aderării UE la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona depășesc dezavantajele. Pentru aderarea efectivă a UE la sistemul de la Lisabona, Comisia va trebui să formuleze o propunere de acte juridice necesare pentru aderarea UE la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona și pentru punerea acestuia în aplicare.

- **Adecvarea și simplificarea reglementărilor**

Nu se aplică.

- **Drepturi fundamentale**

Aderarea Uniunii la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona va contribui la îndeplinirea articolului 17 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevede protecția proprietății intelectuale.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

A se vedea fișa financiară anexată.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare**

Nu se aplică.

- **Documente explicative (pentru directive)**

Nu se aplică.

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Nu se aplică

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

privind aderarea Uniunii Europene la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona privind denumirile de origine și indicațiile geografice

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207, coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere acordul Parlamentului European,

întrucât:

- (1) Acordul de la Lisabona privind protecția și înregistrarea internațională a denumirilor de origine din 31 octombrie 1958¹ („Acordul de la Lisabona”) a creat o uniune specială („Uniunea specială”) în cadrul Uniunii pentru Protecția Proprietății Industriale care a fost instituită prin Convenția pentru protecția proprietății industriale semnată la Paris, la 20 martie 1883 („Convenția de la Paris”). Conform clauzelor Acordului de la Lisabona, părțile contractante se angajează să protejeze, pe teritoriile lor, denumirile de origine ale produselor celorlalte țări din cadrul Uniunii speciale, care sunt recunoscute și protejate ca atare în țara de origine și care sunt înregistrate la Biroul Internațional de Proprietate Intelectuală din cadrul Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale, cu excepția cazului în care părțile respective declară, în termen de un an de la cererea de înregistrare, că nu pot asigura protecția respectivă.
- (2) Șapte state membre sunt părți ale Acordului de la Lisabona, și anume Bulgaria (din 1975), Republica Cehă (din 1993), Franța (din 1966), Italia (din 1968), Ungaria (din 1967), Portugalia (din 1966) și Slovacia (din 1993). Alte trei state membre au semnat, dar nu au ratificat Acordul de la Lisabona, și anume Grecia, Spania și România. Uniunea în sine nu este parte la Acordul de la Lisabona, întrucât acordul prevede faptul că numai statele pot adera la acesta.
- (3) La 20 mai 2015 a fost adoptat Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona privind denumirile de origine și indicațiile geografice² („Actul de la Geneva”), care a revizuit Acordul de la Lisabona. În special, Actul de la Geneva lărgeste domeniul de aplicare al Uniunii speciale pentru a extinde protecția denumirilor de origine ale produselor la toate indicațiile geografice în sensul Acordului OMC privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală. Actul de la Geneva este compatibil cu acest acord și cu legislația relevantă a Uniunii privind protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice pentru produse agricole și permite organizațiilor internaționale să devină părți contractante.

¹

http://www.wipo.int/export/sites/www/lisbon/en/legal_texts/lisbon_agreement.pdf.

²

http://www.wipo.int/edocs/lexdocs/treaties/en/lisbon/trt_lisbon_009en.pdf.

- (4) Uniunea are competență exclusivă pentru domeniile acoperite de Actul de la Geneva. Acest fapt a fost confirmat în hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 25 octombrie 2017 în cauza C-389/15³, care a clarificat că proiectul de Acord de la Lisabona revizuit, care a fost ulterior adoptat ca „Actul de la Geneva”, este destinat în mod esențial facilitării și reglementării schimburilor comerciale dintre Uniune și țări terțe și are efecte directe și imediate asupra unor acestor schimburi. Prin urmare, negocierile legate de Actul de la Geneva s-au desfășurat sub competența exclusivă a Uniunii, conferită prin articolul 3 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, întrucât acestea s-au situat în domeniul politicii comerciale comune prevăzute la articolul 207 alineatul (1) din tratatul respectiv, în special în ceea ce privește aspectele comerciale ale proprietății intelectuale.
- (5) În ceea ce privește anumite produse agricole, Uniunea a stabilit sisteme uniforme și cuprinzătoare de protecție a indicațiilor geografice pentru vinuri (1970), băuturi spirtoase (1989), vinuri aromatizate (1991) și alte produse agricole și produse alimentare (1992). Pe baza competenței exclusive prevăzute la articolul 3 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, statele membre nu ar trebui să aibă sisteme naționale de protecție pentru a proteja denumirile de origine și indicațiile geografice agricole din țări terțe membre ale Uniunii speciale. Cu toate acestea, în cazul în care nu este parte contractantă la Actul de la Geneva, Uniunea nu poate prezenta denumiri de origine și indicații geografice agricole înregistrate la nivelul Uniunii în scopul protejării în cadrul Uniunii speciale și nici nu poate proteja denumirile de origine și indicațiile geografice ale țărilor terțe membre pe baza sistemelor de protecție instituite de Uniune.
- (6) Pentru ca Uniunea să își poată exercita în mod adecvat competența exclusivă pentru domeniile acoperite de Actul de la Geneva și atribuțiile sale în contextul sistemelor cuprinzătoare de protecție a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice agricole, Uniunea ar trebui să devină parte contractantă la Actul de la Geneva.
- (7) Aderarea Uniunii la Actul de la Geneva se realizează în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevede protecția proprietății intelectuale.
- (8) Prin urmare, Uniunea Europeană ar trebui să adere la Actul de la Geneva.
- (9) În cadrul Uniunii speciale, Uniunea ar trebui să fie reprezentată de Comisie în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Aderarea Uniunii Europene la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona privind denumirile de origine și indicațiile geografice („Actul de la Geneva”) se aprobă în numele Uniunii.

Textul Actului de la Geneva se anexează la prezenta decizie.

Articolul 2

³ Hotărârea Curții de Justiție din 25 octombrie 2017, Comisia/Consiliul, C-389/15, ECLI:EU:C:2017:798 [punctul 45 și urm.].

Președintele Consiliului desemnează persoana împuternicită să depună, în numele Uniunii Europene, instrumentul de aderare prevăzut la articolul 28 alineatul (2) punctul (ii) din Actul de la Geneva pentru a exprima consimțământul Uniunii Europene de a-și asuma obligații în temeiul Actului de la Geneva.

Articolul 3

În cadrul Uniunii speciale, Uniunea este reprezentată de Comisie în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană. Comisia transmite toate notificările necesare în temeiul Actului de la Geneva în numele Uniunii.

În special, Comisia acționează ca autoritate competentă, în sensul articolului 3 din Actul de la Geneva, fiind responsabilă de administrarea Actului de la Geneva pe teritoriul Uniunii și de comunicările cu Biroul Internațional de Proprietate Intelectuală al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale în temeiul Actului de la Geneva și al Regulamentului comun asociat Acordului de la Lisabona și Actului de la Geneva al Acordului de la Lisabona („Regulamentul comun”)⁴.

Articolul 4

În conformitate cu articolul 29 alineatul (4) din Actul de la Geneva, o declarație atașată la instrumentul de aderare specifică prelungirea cu un an a termenului menționat la articolul 15 alineatul (1) din Actul de la Geneva și a perioadelor indicate la articolul 17 din actul respectiv, în conformitate cu procedurile specificate în Regulamentul comun.

În conformitate cu articolul 5 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul comun, o notificare adresată directorului general al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale atașată la instrumentul de aderare specifică cerința potrivit căreia, în cazul protejării unei denumiri de origine sau indicații geografice înregistrate pe teritoriul Uniunii, cererea indică, pe lângă datele obligatorii stabilite la articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul comun, date specifice referitoare, în cazul unei denumiri de origine, la calitatea sau caracteristicile bunului și legătura acestuia cu mediul geografic al zonei geografice de producție și, în cazul unei indicații geografice, la calitatea, reputația sau altă caracteristică a bunului și legătura acestuia cu zona geografică de origine.

Articolul 5

Prezenta decizie intră în vigoare la [...].

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*

⁴ Regulamentul comun asociat Acordului de la Lisabona și Actului de la Geneva al Acordului de la Lisabona, astfel cum a fost adoptat de Adunarea Uniunii de la Lisabona la 11 octombrie 2017, http://www.wipo.int/meetings/en/doc_details.jsp?doc_id=376416, Doc. WIPO A/57/11 din 11 octombrie 2017.

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

FIȘĂ FINANCIARĂ		FS/18/YG/mh XXX agri.ddg2...XXX 6.221.2018.1 DATA: 5.3.2018	
1. RUBRICA BUGETARĂ: 05 06 01		CREDITE: 7,228 milioane EUR	
2. TITLUL: Propunere de Decizie a Consiliului privind aderarea Uniunii Europene la Actul de la Geneva al Acordului de la Lisabona privind denumirile de origine și indicațiile geografice			
3. TEMEIUL JURIDIC: Articolul 207 și articolul 218 alineatul (6) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene			
4. OBIECTIVE: Prin această propunere de decizie a Consiliului, Comisia vizează autorizarea din partea Consiliului a aderării Uniunii Europene la Actul de la Geneva.			
5. IMPLICAȚII FINANCIARE	O PERIOADĂ DE 12 LUNI (milioane EUR)	EXERCITIUL FINANCIAR ÎN CURS 2018 (milioane EUR)	EXERCITIUL FINANCIAR URMĂTOR 2019 (milioane EUR)
5.0 CHELTUIELI - DIN BUGETUL UE (RESTITUIRI/INTERVENȚII) - DIN BUGETELE NAȚIONALE - ALTELE	-	1,0 1,0 - -	1,0 (estimare)
5.1 VENITURI - RESURSE PROPRII ALE UE (TAXE/TAXE VAMALE) - LA NIVEL NAȚIONAL			
	2020	2021	2022
5.0.1 CHELTUIELI ESTIMATE			
5.1.1 VENITURI ESTIMATE			
5.2 METODA DE CALCUL: nestabilită în acest stadiu			
6.0 PROIECTUL POATE FI FINANȚAT DIN CREDITE ÎNSCRISE ÎN CAPITOLUL CORESPUNZĂTOR DIN BUGETUL ACTUAL?			DA NU
6.1 PROIECTUL POATE FI FINANȚAT PRIN TRANSFER ÎNTRE CAPITOLELE BUGETULUI ACTUAL?			DA NU
6.2 VA FI NECESAR UN BUGET SUPLIMENTAR?			DA NU
6.3 VOR TREBUI INCLUSE CREDITE ÎN BUGETELE VIITOARE?			DA NU
OBSERVAȚII: Taxele sunt suportate de statul membru din care provine denumirea de origine sau indicația geografică. Cu toate acestea, Uniunea poate face o contribuție specială în temeiul articolului 24 alineatul (2) litera (v) din Actul de la Geneva în limitele mijloacelor disponibile în acest scop în bugetul anual al Uniunii. Pentru anul 2018, suma de 1 milion EUR se alocă liniei bugetare 05 06 01 în acest scop.			